

Zarzut drugi dotyczący naruszenia lub błędnego zastosowania art. 51 regulaminu postępowania przed Sądem i art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Wnoszący odwołanie twierdzi, że złożył wszystkie dokumenty wymagane na podstawie art. 51 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, w pełni potwierdzające, że adwokaci są uprawnieni do wykonywania zawodu we Włoszech; wynika z tego, że nie doszło do naruszenia art. 19 akapit czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wbrew temu co stwierdził Sąd.

Jeśli chodzi o naruszenie art. 19 akapit trzeci statutu, do którego miałyby zdaniem Sądu dojść, interpretacja wymogu niezależności adwokatów była przedmiotem kilku ostatnich orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości, od których zaskarżone postanowienie odbiegało. Według wnoszącego odwołanie w niniejszej sprawie nic nie wskazuje na to, że partnerzy kancelarii nie są w stanie wykonywać swojej pracy najlepiej jak potrafią i w najlepszym interesie klienta.

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz ewentualnie art. 51 § 4 i art. 55 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem

Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd – po stwierdzeniu braku niezależności – ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że regulamin postępowania przed Sądem nie przewiduje wyraźnie środków zaradczych w odniesieniu do tego uchybienia i w związku z tym automatycznie orzekł o niedopuszczalności skargi.

Sąd przeoczył w ten sposób fakt, że wymóg niezależności jest omówiony w orzecznictwie; środek zaradczy nie jest wyraźnie przewidziany tylko dlatego, że rozpatrywany wymóg nie jest wyraźnie określony w żadnym przepisie. Formalistyczna interpretacja Sądu doprowadziła tym samym do poważnego i nieodwracalnego naruszenia praw wnoszącego odwołanie, z naruszeniem art. 47 i 52 karty.

Dopuszczenie odwołania

Postanowieniem Trybunału (izba ds. odwołań) z dnia 8 maja 2023 r. odwołanie zostało częściowo dopuszczone. Odpowiedź na odwołanie skupi się na drugim i trzecim zarzucie odwołania.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 9 listopada 2022 r. sprawie T-610/21, L'Oréal/EUIPO – Heinze (K K WATER), wniesione w dniu 17 stycznia 2023 r. przez Arnego-Patrika Heinzego

(Sprawa C-15/23 P)

(2023/C 223/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Arne-Patrik Heinze (przedstawiciel: N. Dauskardt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: L'Oréal, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 11 maja 2023 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostanie przyjęte do rozpoznania oraz że Arne-Patrik Heinze pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgerichts (Austria) w dniu 27 lutego 2023 r. – XXXX

(Sprawa C-116/23, Sozialministeriumservice)

(2023/C 223/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXXX

Druga strona postępowania: Sozialministeriumservice

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasiłek opiekuńczy jest świadczeniem z tytułu choroby w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾ lub innym świadczeniem określonym w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004?
- 2) Jeżeli jest to świadczenie z tytułu choroby, to czy zasiłek opiekuńczy jest świadczeniem pieniężnym w rozumieniu art. 21 rozporządzenia (WE) nr 883/2004?
- 3) Czy zasiłek opiekuńczy jest świadczeniem dla osoby sprawującej opiekę czy też dla osoby wymagającej opieki?
- 4) Czy zatem przypadek, w którym osoba występująca z wnioskiem o przyznanie zasiłku opiekuńczego, będąca obywatelem włoskim, na stałe mieszka w Austrii w kraju związkowym Górna Austria od dnia 28 czerwca 2013 r., nieprzerwanie pracuje w Austrii w tym samym kraju związkowym od dnia 1 lipca 2013 r. u tego samego pracodawcy – wobec czego brak jest elementu wskazującego na posiadanie przez wnioskodawcę statusu pracownika migrującego – oraz uzgadnia z pracodawcą urlop opiekuńczy w celu sprawowania opieki nad ojcem, który jest obywatelem włoskim i mieszka na stałe we Włoszech (Sassuolo), na okres istotny dla postępowania od dnia 1 maja 2022 r. do dnia 13 czerwca 2022 r., żąda od zaskarżonego organu przyznania zasiłku opiekuńczego, jest objęty zakresem zastosowania rozporządzenia (WE) nr 883/2004?
- 5) Czy art. 7 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 lub zakaz dyskryminacji wyrażony w różnych źródłach prawa europejskiego (np. art. 18 TFUE, art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, itp.) sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które uzależnia wypłatę zasiłku opiekuńczego od tego, aby osoba wymagająca opieki pobierała austriacki zasiłek pielęgnacyjny od poziomu trzeciego?
- 6) Czy zasada skuteczności prawa Unii lub unijny zakaz dyskryminacji wyrażony w różnych źródłach prawa europejskiego (np. art. 18 TFUE, art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 itp.), sprzeciwia się, w przypadku takim jak w niniejszej sprawie, uregulowaniu krajowemu lub orzecznictwu utrwalonemu na poziomie krajowym, które nie pozostawia żadnej swobody dla przeformułowania „Wniosku o zasiłek opiekuńczy” na „Wniosek o zwolnienie na opiekę nad umierającym członkiem rodziny lub nad ciężko chorym dzieckiem”, ponieważ jednoznacznie użyto formularza „Wniosku o zasiłek opiekuńczy”, a nie „Wniosku o zwolnienie na opiekę nad umierającym członkiem rodziny lub nad ciężko chorym dzieckiem”, a także wyraźnie zawarto porozumienie z pracodawcą, w którym mowa jest o „opiece nad osobami bliskimi” zamiast „towarzyszeniu osobie umierającej” – mimo że będący podstawą sporu stan faktyczny ze względu na śmierć, która nastąpiła w międzyczasie, ojca wymagającego opieki również zasadniczo spełniałby warunki przyznania zasiłku opiekuńczego na podstawie zwolnienia na opiekę nad umierającym członkiem rodziny lub nad ciężko chorym dzieckiem, gdyby tylko zostało zawarte inne porozumienie z pracodawcą i do organu został złożony inny wniosek?
- 7) Czy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 lub inny przepis prawa Unii (na przykład art. 7 karty praw podstawowych) sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu (§ 21c ust. 1 BPGG), które uzależnia wypłatę zasiłku opiekuńczego od tego, aby osoba wymagająca opieki pobierała austriacki zasiłek pielęgnacyjny od poziomu trzeciego, podczas gdy inne uregulowanie krajowe (§ 21c ust. 3 BPGG) w przypadku zastosowania do tego samego stanu faktycznego nie uzależnia wypłaty zasiłku od podobnego warunku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2013, L 188, s. 10; Dz.U. 2020, L 338, s. 18).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 15 marca 2023 r. – Sony Computer Entertainment Europe Ltd/Datel Design and Development
Ltd, Datel Direct Ltd, JS**

(Sprawa C-159/23, Sony Computer Entertainment Europe)

(2023/C 223/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof